

Grondwettelijk Hof

**Arrest nr. 97/2026
van 10 september 2026
Rolnummer : 8690**

In zake : de vordering tot schorsing van artikel 19, 5°, van de wet van 30 mei 2026 « houdende de pensioenhervorming », ingesteld door Joëlle Rouvroy.

Het Grondwettelijk Hof, beperkte kamer,
samengesteld uit voorzitter Pierre Nihoul en de rechters-verslaggevers Emmanuelle Bribosia en Frank Flerackers, bijgestaan door griffier Nicolas Dupont,

wijst na beraad het volgende arrest :

I. Onderwerp van de vordering en rechtspleging

Bij verzoekschrift dat op 23 juni 2026 op het elektronisch platform van het Hof is neergelegd, heeft Joëlle Rouvroy een vordering tot schorsing ingesteld van artikel 19, 5°, van de wet van 30 mei 2026 « houdende de pensioenhervorming » (bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 1 juni 2026, tweede editie).

Bij hetzelfde verzoekschrift vordert de verzoekende partij eveneens de vernietiging van dezelfde wetsbepaling.

Op 30 juni 2026 hebben de rechters-verslaggevers Emmanuelle Bribosia en Frank Flerackers, met toepassing van artikel 71, eerste lid, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, de voorzitter ervan in kennis gesteld dat zij ertoe zouden kunnen worden gebracht aan het Hof, zitting houdende in beperkte kamer, voor te stellen een arrest te wijzen waarin wordt vastgesteld dat de vordering tot schorsing klaarblijkelijk niet ontvankelijk is.

Geen enkele memorie werd ingediend.

De bepalingen van de voormelde bijzondere wet van 6 januari 1989 met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. *In rechte*

- A -

In hun conclusies hebben de rechters-verslaggevers opgemerkt dat zij ertoe konden worden gebracht met toepassing van artikel 71 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof aan het Hof voor te stellen in beperkte kamer een arrest te wijzen waarin het beroep waarbij Joëlle Rouvroy de vernietiging en de schorsing vordert van artikel 19, 5°, van de wet van 30 mei 2026 « houdende de pensioenhervorming », klaarblijkelijk onontvankelijk wordt verklaard wat de vordering tot schorsing betreft.

Zij hebben geoordeeld dat de loutere verklaring, in een verzoekschrift strekkende tot de vernietiging van een wet, waarbij wordt gevraagd de bestreden bepalingen te schorsen, niet voldoet aan de voormelde vereisten opdat een vordering tot schorsing ontvankelijk zou zijn. Zij hebben eveneens vastgesteld dat de verzoekende partij naar geen enkel precies en concreet element verwees dat, wat haar betreft, de ernst aantoonde van het nadeel dat zou voortvloeien uit het eventuele verlies van haar recht om het voordeel van haar vervroegd rustpensioen aan te vragen.

De verzoekende partij heeft geen memorie met verantwoording ingediend.

- B -

B.1. De verzoekende partij vordert de vernietiging en de schorsing van artikel 19, 5°, van de wet van 30 mei 2026 « houdende de pensioenhervorming » (hierna : de wet van 30 mei 2026).

B.2.1. Artikel 19, 5°, van de wet van 30 mei 2026 bepaalt :

« In artikel 4 van het koninklijk besluit van 23 december 1996 tot uitvoering van de artikelen 15, 16 en 17 van de wet van 26 juli 1996 tot modernisering van de sociale zekerheid en tot vrijwaring van de leefbaarheid van de wettelijke pensioenstelsels, laatstelijk gewijzigd bij de wet van 5 december 2022, worden de volgende wijzigingen aangebracht :

[...]

5° paragraaf 2 wordt aangevuld met een zesde lid, luidende :

‘ Voor de toepassing van het tweede lid, 2°, worden over de volledige loopbaan 5 fictieve voltijdse dagequivalenten in aanmerking genomen. ’ ; ».

Artikel 19 van de wet van 30 mei 2026 treedt in werking op 1 januari 2027 (artikel 21).

B.2.2. Artikel 4, § 2, van het koninklijk besluit van 23 december 1996 « tot uitvoering van de artikelen 15, 16 en 17 van de wet van 26 juli 1996 tot modernisering van de sociale zekerheid en tot vrijwaring van de leefbaarheid van de wettelijke pensioenstelsels » (hierna : het koninklijk besluit van 23 december 1996) bepaalt de voorwaarden waaronder het pensioen naar keuze en op verzoek van de belanghebbende vervroegd kan ingaan. Er wordt met name voorzien in een loopbaanvoorwaarde van ten minste 42 jaar, voor de pensioenen die daadwerkelijk en voor de eerste maal ten vroegste op 1 januari 2019 ingaan (artikel 4, § 2, eerste lid, 5°). Artikel 4, § 2, tweede lid, 2°, van het koninklijk besluit van 23 december 1996, zoals het zal worden gewijzigd bij artikel 19, 1°, van de wet van 30 mei 2026, bepaalt :

« De in het eerste lid bedoelde kalenderjaren worden, naar gelang het geval, in aanmerking genomen op voorwaarde dat :

[...]

2° in de werknemersregeling en in de andere regelingen de pensioenrechten betrekking hebben op een tewerkstelling die overeenstemt met ten minste de helft van een voltijdse arbeidsregeling. Wanneer de tewerkstelling niet het volledige kalenderjaar omvat, is aan deze voorwaarde voldaan indien voor het kalenderjaar [ten minste] het equivalent van de vermelde [minimumduur] van tewerkstelling wordt bewezen ».

Artikel 4, § 2, tweede lid, 3°, van het koninklijk besluit van 23 december 1996, zoals het zal worden ingevoegd bij artikel 19, 2°, van de wet van 30 mei 2026, bepaalt dat « in de werknemersregeling en in de andere regelingen de pensioenrechten voor het eerste loopbaanjaar betrekking hebben op een tewerkstelling die overeenstemt met ten minste één derde van een voltijdse arbeidsregeling. Wanneer de tewerkstelling niet het volledige kalenderjaar omvat, is aan deze voorwaarde voldaan indien voor het kalenderjaar [ten minste] het equivalent van de vermelde minimumduur van tewerkstelling wordt bewezen ».

B.3.1. De verzoekende partij leidt een enig middel af uit de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. Zij is van mening dat de bestreden bepaling een discriminatie doet ontstaan tussen werknemers met een tewerkstelling van minder dan één derde van een voltijdse arbeidsregeling – hetgeen overeenstemt met 104 arbeidsdagen – in het eerste loopbaanjaar en werknemers met een tewerkstelling van minder dan de helft van een voltijdse arbeidsregeling – hetgeen overeenstemt met 156 arbeidsdagen – tijdens hun loopbaan, aangezien enkel de laatstgenoemden de vijf fictieve voltijdse dagequivalenten genieten waardoor zij het beoogde aantal dagen kunnen bereiken.

B.3.2. De verzoekende partij doet gelden dat de onmiddellijke toepassing van de bestreden bepaling haar benadeelt ten opzichte van de andere categorieën van personen die worden vermeld. Zij vordert bijgevolg de schorsing van die bepaling.

B.4. Artikel 20 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof bepaalt :

« Onverminderd artikel 16ter van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen en artikel 5ter van de bijzondere wet van 12 januari 1989 met betrekking tot de Brusselse instellingen, kan slechts tot schorsing worden besloten :

1° als ernstige middelen worden aangevoerd en op voorwaarde dat de onmiddellijke uitvoering van de wet, het decreet of de in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel, waartegen het beroep gericht is, een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2° als een beroep is ingesteld tegen een norm die identiek is met of gelijkaardig aan een reeds door het Grondwettelijk Hof vernietigde norm en die door dezelfde wetgever is aangenomen ».

Artikel 22, eerste lid, van dezelfde bijzondere wet bepaalt :

« Onverminderd het bepaalde in artikel 16ter van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen en in artikel 5ter van de bijzondere wet van 12 januari 1989 met betrekking tot de Brusselse instellingen, bevat de vordering bedoeld in artikel 20, 1°, een uiteenzetting van de feiten waaruit moet blijken dat de onmiddellijke toepassing van de bestreden norm een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen ».

B.5. De loutere verklaring, in een verzoekschrift strekkende tot de vernietiging van een wet, waarbij wordt gevraagd de bestreden bepalingen te schorsen, voldoet niet aan de voormelde vereisten opdat een vordering tot schorsing ontvankelijk zou zijn. De verzoekende partij verwijst naar geen enkel precies en concreet element dat, wat haar betreft, de ernst aantoonst van het nadeel dat zou voortvloeien uit het eventuele verlies van haar recht om het voordeel van haar vervroegd rustpensioen aan te vragen.

B.6. De vordering tot schorsing is klaarblijkelijk onontvankelijk.

Om die redenen,

het Hof, beperkte kamer,

met eenparigheid van stemmen uitspraak doende,

verklaart de vordering tot schorsing onontvankelijk.

Aldus gewezen in het Frans en het Nederlands, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op 10 september 2026.

De griffier,

De voorzitter,

Nicolas Dupont

Pierre Nihoul